

amenança els continguts de l'autonomia catalana, atesos el caràcter i la vocació estatalista i centralista, tant de Coalició Popular com del PSOE. L'escanyament financer al qual sotmet el govern espanyol al govern de la Generalitat els darrers temps n'és l'indicador a bastament. La revisió de l'Estatut en aquest aspecte és el punt principal de la ponència econòmica. No és descartable que l'afer Banca Catalana siga un element coadjuvant de la necessitat de l'operació reformista.

Les dificultats que Roca hi trobarà, així mateix, seran múltiples i variades. Començant per un espai polític de centre envaït per un PSOE tan enscorat a la dreta que ja afirma que el centre és ell. I per una Coalició Popular, que, a través del PDP d'Alzaga, intenta fer peu en aquest terreny màgic que permet governar a qui el conquista. Amb tot, serà més fàcil que el PDP abandone Fraga abans de les eleccions i es presente unit amb el PRD, reproduint l'esquema de Catalunya entre CiU, que el PRD pacte abans de les eleccions amb els populars.

La previsible, tot i que minvada, majoria absoluta que les enquestes anuncien per al PSOE l'any 86 fa impensable la participació de les minories nacionalistes i centristes en cap combinació de govern. El PRD, encara que sure electoralment en els pròxims comicis, que no és clar, és un projecte, com a molt prompte, de l'any 1990.

Reïxca, o no, l'operació reformista, ja des d'ara, Convergència veurà hipotecada la seua imatge nacionalista per aquesta intensificació del seu pactisme amb les forces polítiques espanyoles. Si damunt fracassa...

Biografia d'un partit

Una trajectòria ascendent

El 15 de novembre passat féu deu anys que, sota la cobertura de socis del Club de Futbol Barcelona, es reuniren al monestir de Montserrat representants de diversos grups polítics,

J.F.

tegrants, tret d'Unió Democràtica, que volgué mantenir la independència i, per tant, va continuar com a partit a banda, tot i que, per la proximitat de les seues posicions, el mateix comunicat d'UDC anunciant-ne la separació

A les primeres eleccions democràtiques, pel juny d'aquell any, CDC es presentà en coalició amb Esquerra Democràtica de Catalunya (un petit grup liderat per Ramon Trias Fargas), el Front Nacional de Catalunya i el Partit Socialista de Catalunya —Reagrupament, procedent del grup de Josep Pallach—. El Pacte Democràtic per Catalunya, nom de la coalició, va traure 11 parlamentaris, contra 15 de Socialistes de

Pujol és un home d'indubtable carisma popular a Catalunya

per tal de crear un nou partit, el que prendria el nom de Convergència Democràtica de Catalunya. Hi havia els Grups d'Acció al Servei de Catalunya (GASC), coordinats per Jordi Pujol, diversos professionals que giraven entorn de Miquel Roca i Junyent, els grups obrers de Josep Castano i de mossén Lluís Carreras i, finalment, un partit històric, el demòcrata-cristià Unió Democràtica de Catalunya (UDC).

A la primavera de 1976, Convergència accelera el procés de constitució, amb la consegüent dissolució d'alguns dels grups in-

preconitzava també un pacte entre les dues formacions. El pacte, però, tardaria dos anys a produir-se.

El 28 de març del 1976 se celebrà la tercera Conferència de CDC, que marca la constitució formal com a partit. Pujol va ser-ne elegit secretari general, i Miquel Roca, secretari general adjunt.

Durant aquest període, no deixà d'haver-hi tensions entre els grups representants pels dos secretaris generals. Les dues tendències isqueren ben representades en el IV Congrés, realitzat a Barcelona al gener de 1977.

Catalunya, 9 d'UCD, 8 del PSUC, 2 d'Unió del Centre i la Democràcia Cristiana de Catalunya, 1 d'AP i 1 d'Esquerra de Catalunya.

El manifest del V Congrés (abril 1978) recollia la voluntat de CDC de vertebrar políticament el centresquerra, si bé les diferències entre les posicions distintes (Pujol i Roca) es mantenien, més estimulades pel creixement numèric del partit, fruit de la victòria electoral.

Per la seua banda, el PSC-Reagrupament anà acostant-se cap als grups

Josep Maria Cullerell, en qui alguns veuen el delfí de Pujol

socialistes liderats per Joan Reventós, i en juliol es constituí el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). Al juny de

1978 es fonien EDC i CDC, i Trias Fargas passà a ser president del partit resultant. Igualment, es mantenen converses per a

establir un acord estable amb Unió Democràtica.

A les eleccions legislatives de 1979, Convergència i Unió obtingueren 8 dipu-

tats, contra 17 del PSC, 12 d'UCD, 8 del PSUC, 1 de Coalició Democràtica, 1 d'ERC i FNC.

L'èxit de Convergència en les eleccions al Parlament de Catalunya (març 1980) fou d'un 17'2 per 100 dels vots, sobre 13'9 per cent del PSC, 11'6 per cent del PSC, 6'5 d'UCD, 5'5 d'ERC i 1'6 del Partido Socialista de Andalucía. El 8 de maig, Pujol prengué possessió de la Presidència de la Generalitat.

Finalment, en les eleccions al Parlament de Catalunya realitzades a l'abril del 1984, el triomf de CDC superà totes les previsions. CiU aconseguí 72 escons, mentre que el PS havia d'accontentar-se amb 41; AP, amb 6; PSUC, amb 6, i ERC, amb 5. El partit de Pujol havia augmentat en 29 el nombre de parlamentaris, respecte a les autonòmiques del 1980, i es consolidava així com la primera força política de Catalunya.

És un clam: tots a Barcelona

R. S.

Resulta que la històrica *noia de porcellana* ens ha corromput i degradat des del seu bel·licós diari el clima cívic d'aquest projecte de País Valencià, tot esgrimint el perill català, que pensava robar-nos fins i tot les paelles.

Resulta que Barcelona, cap i casal de l'hipotètic imperi del mal que ens volia engolir com si fóssem fideus, se'n fot, o poc menys, no ja dels eteris Països Catalans, que tanta por fan, sinó també de les realitats tangibles, vives, esperançades, que anem fent pujar tot lentament.

Amb els millors desitjos per a tots aquells catalans que, més enllà de retòriques essencialistes tan convenients en els dies de festa i de penjament de medalles, són solidaris d'un país germà que malda per sobre-

viure, vull alçar acta que allà dalt el cas valencià és un cas oblidat, soterrat, ignorat.

A les ponències de Convergència no sols no es fa esment dels PPCC, sinó que es parla de la normalització de l'idioma sense fer cap referència ni a les Illes Balears ni al País Valencià. El portaveu d'Esquerra em declara que, d'això dels PPCC, d'ací vint o trenta anys en parlarem. A la Unió Democràtica, interessa infinitament més com s'ho farà amb Alzaga que ajudar a posar un pedaç evan-gèlic en un país esqueixat. Al PSC-PSOE i el PSUC, quan senten parlar d'alguna cosa que pugui tenir la mínima connexió amb allò tan pesat dels PPCC, els entra una por cervical, i emmudeixen com a estàtues de sal... ¿Què serà, serà?

I no parlem d'altres instàncies cíviques o ciutadanes: podem caure malalts de soledat. No exagere gens ni mica. Podeu comprovar-ho vosaltres mateixos. Anar a Barcelona costa 1.000 pts. I de pas que constateu com n'és, de turística i domèstica, aquella ciutat europea, podeu fer d'ambaixadors, de propagandistes, i fer saber al major nombre de catalans que la seua nació s'està esfilagarsant per ací baix. Que els nacionalistes valencians no tenim culpa d'haver aparegut tard en la història (¡merda de demorada industrialització!). Que, d'anticatalanistes, n'hi ha bastants, però sense exagerar. Que les criatures tendres necessitem molt de baf, amor, sol·licitud, o, si més no, que sapien que existim. Ep, tots a Barcelona. Aquest any, sí. És un clam.